

Negre: “Escrivint et coneixes d’una altra manera, és una recerca personal”

està alfabetitzada i pot llegir. Una altra cosa és que el pes de la literatura no és el que ens agradaria”.

El motiu l’atribueix a la poca competència del paper imprès enfront de la multiplicitat d’oferta d’oci i entreteniment. Una oferta que genera molts referents i n’inclou de literaris, tot i que l’escriptor en troba a faltar en la literatura catalana. “Els referents arriben quan el pes de la literatura és més gran”, afegeix el lector, que considera que “els referents d’avui en dia són molt canviants. Els joves en tenen però no són literaris”.

El professor de literatura catalana és partidari de no donar lectures obligatòries als joves perquè creu que no funcionen, tot i que “en determinats contextos o persones pot funcionar. Tendeixo a deixar que triïn dins una certa qualitat, però això no garanteix que es llegeixi, si més no garanteix que no els facis avorrir la lectura. A més poden triar dins el seu ventall d’interessos, però hi ha gent a qui no interessarà mai cap tema...”.

Joan Negre és del mateix parer: “La lectura obligatòria quan ets adolescent la veus amb molt recel, és una espina per a molta gent, que els costa agafar l’hàbit de llegir”. I recorda que quan era adolescent va llegir “El senyor dels anells” i li va obrir un món.

I és que “llegir ha de ser un plaer i no pots obligar”, segons Angelats, que assegura que “no em puc imaginar la vida sense llibres, però això no és extrapolable a altres persones”. Tampoc hi pot estar el jove escriptor: “Per a mi la literatura és molt important i dedico totes les hores a llegir i a escriure. Un cop enganxa és una passió que no pots deixar. La vida seria menys intensa...”.

Motius per a escriure

El gust per la lectura és el motiu que esgrimeix Negre per ser escriptor: “Després d’anys de llegir, et plantejes posar els teus pensaments per escrit”, passant del dietari al conte i a la novel·la curta. “És també una manera de comunicar-se amb els altres, aquesta voluntat de reflectir la teva estètica personal, el teu jo literari. Escrivint et coneixes d’una altra manera, és una recerca personal”, explica.

Angelats és del parer que “no hi pot haver un bon escriptor sense que sigui bon lector, però no és imprescindible”, al que Negre afegeix que “la part de l’ofici, la forma d’escriure i el marc literari, l’aprens llegint”.

Tots dos descriuen el fet d’escriure com un ofici. “Un cop he publicat aquesta primera novel·la he vist això de l’ofici, és el que et dona fonament per tractar els temes. Són hores d’escriure, d’equivocar-se i de molta voluntat”, afegeix el llicenciat en filosofia. Angelats considera que escriure és molt difícil -“sempre que he escrit ho he estripat”, confessa- i que “l’escriptor ha de ser subtil, portar el lector allà on vol sense que ho noti”.

Francesc F. Angelats moderant la tertúlia literària a la biblioteca Can Pedrals

Joan Negre explica que busca l’estil personal dels autors, ja que tots els temes s’han tractat i “l’únic que pots aconseguir és crear el teu estil propi”. Aquest diferencial és el que busca la gent que llegeix molt, com els participants a la tertúlia d’Entre Llibres que dirigeix el professor de literatura: “La gent que està acostumada a llegir poden dir que el tema d’un llibre no els agrada gens però el llegeixen” perquè està ben escrit, com la novel·la rosa que van llegir, “Les amants” de l’austriaca Elfriede Jelinek (Premi Nobel de Literatura). “És reconfortant que acceptin una proposta de lectura i que es pugui parlar de qualsevol tema que derivi de la lectura. Estan oberts a llegir altres tipus de literatura”.

La situació de la literatura catalana

Tot i que consideren que la situació de la literatura catalana mai havia estat tant bona, i ja hi ha autors que poden viure de la literatura, els dos coincideixen que queda feina per fer. “Crec que estem en el camí perquè estigui normalitzada, però encara ens queda molt treball per fer en tots els àmbits, hem de madurar molt”, considera Negre, que reconeix que el premi literari que va rebre “no és tant el premi com la il·lusió que el llibre es publicués”.

“Aquest és un dels problemes dels premis literaris. Funcionen si estan pensats per descobrir autors. Però com que la dificultat de promoció d’un llibre és tan gran, els autors consagrats hi participen per promocionar la seva obra i perquè dóna prestigi”, lamenta Angelats. “Que una persona amb 14 llibres publicats hagi d’acudir a un premi vol dir que falla alguna cosa”, completa Negre, que diu que “un autor desconegut és pràcticament impossible que guanyi perquè l’editorial s’hi juga els diners”. Tot i que a vegades hi ha sorpreses, com “La pell freda”, d’Albert Sánchez Pinyol, un llibre que ha triomfat gràcies al boca-orella.

La situació de la literatura catalana no l’arreglarà la presència a la Fira del Llibre de Frankfurt, afirmen tots dos. “A les grans fires europees, el llibre català ja hi va, ara tindrà un lloc preferent, només és una jugada dels polítics”, veu Angelats, a qui ja li sembla bé la participació. Negre és, en canvi, escèptic, perquè “hi ha autors catalans que estan traduïts a llengües europees però no al castellà”.

© TONI TORILLAS